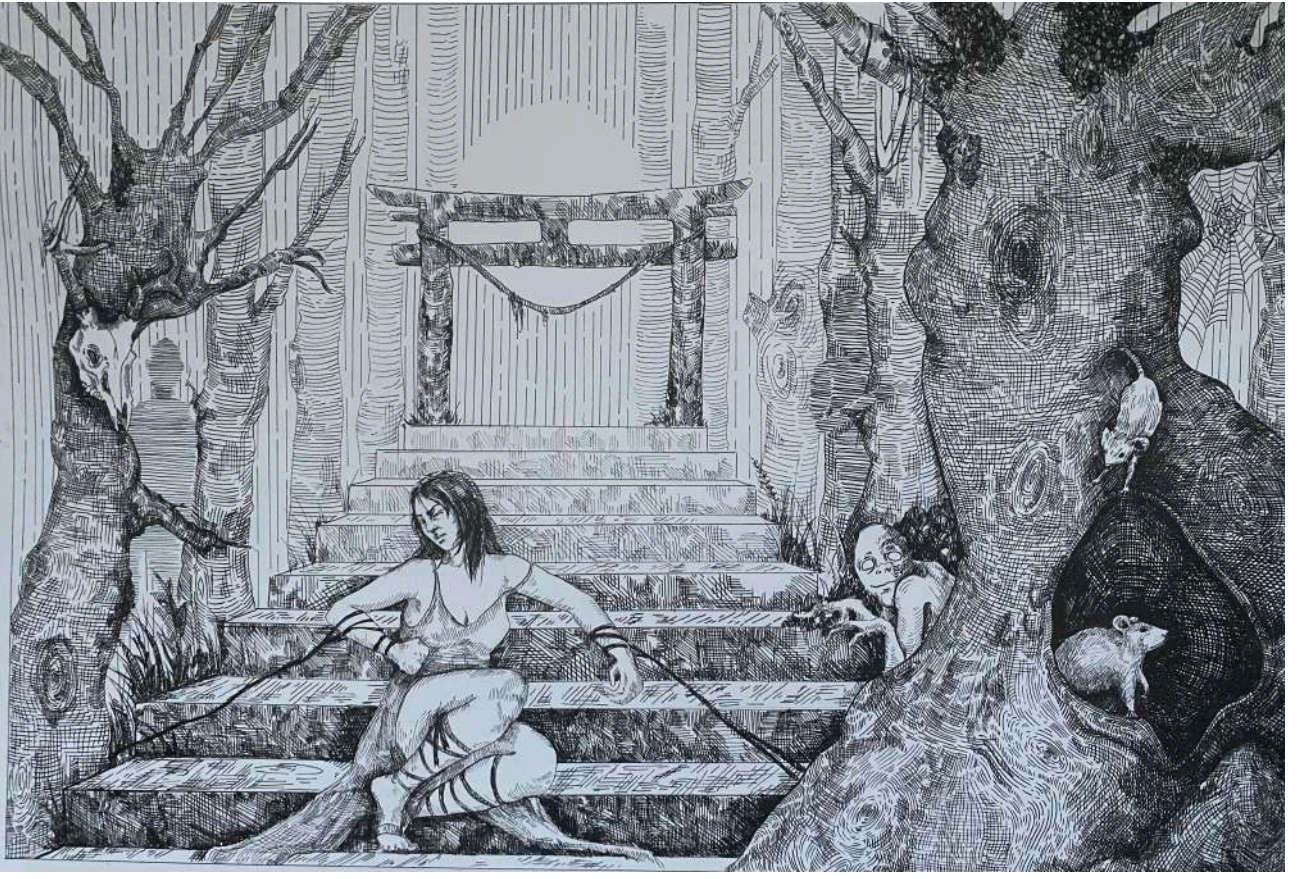

BOHEM.

SAYI 4

Bohem Önsöz.

Bu okuyacağınız önsözün yerine yazdığım önsöz 20 Aralık tarihinde yazılmıştı ve kanımızı donduran 2024 yılından kurtulup geçeceğimiz 2025 yılını umut dolu sözlerle karşılıyordu. Ancak daha yılın ilk ayından ihmallerden dolayı bir sürü skandal ve özellikle Bolu’da bir yangınla karşılaştık. Ekip üyelerimizin ise burnu boktan kurtulmadı, bir sürü dertle ve insanla uğraştılar. O önsözü yazdığım üzerinden bir ay bile geçmemişken söylediğim her olumlu dileğin ağzıma tıklılması sebebiyle bu önsözü değiştirmeye karar verdim. Doğru söylüyorsun okuyucu, her şeye kötü bakmamam lazım, yaşadığımız karanlık dünyada sanki aydınlıktaymış gibi davranmamız ve konuşmamız lazım. 2025 yılının, 2024 yılından daha kötü geçmemesini ve toplum üyeleri olarak bizlerin oluşturduğu bu toplumsal zincirin olabildiğine paslanmasını dileyeceğim ve sizleri daha fazla tutmadan dördüncü sayının gerginliğine bırakacağım.

Sinirli Editör.

İçindeki İnsanlar

Berkin Zobi
Aleyna Çiftçi
Pınar
Elif
Beril Üçgün
Enes Kaynakçı
Diogenes
Erkin Kobi
Havin Özer
Onur Berkan Bozkaya
Çapulowski

*

Ön ve Arka Kapak
Seçil(@scnyiv)

Önsöz Çizim
Dedeberen

Diğer Fotoğraf ve Kolajlar

Zilan(syf. 5,6)
İrem Kuleci(syf. 9)
Rana Kır(syf. 12)
Berkin Zobi(syf. 13)

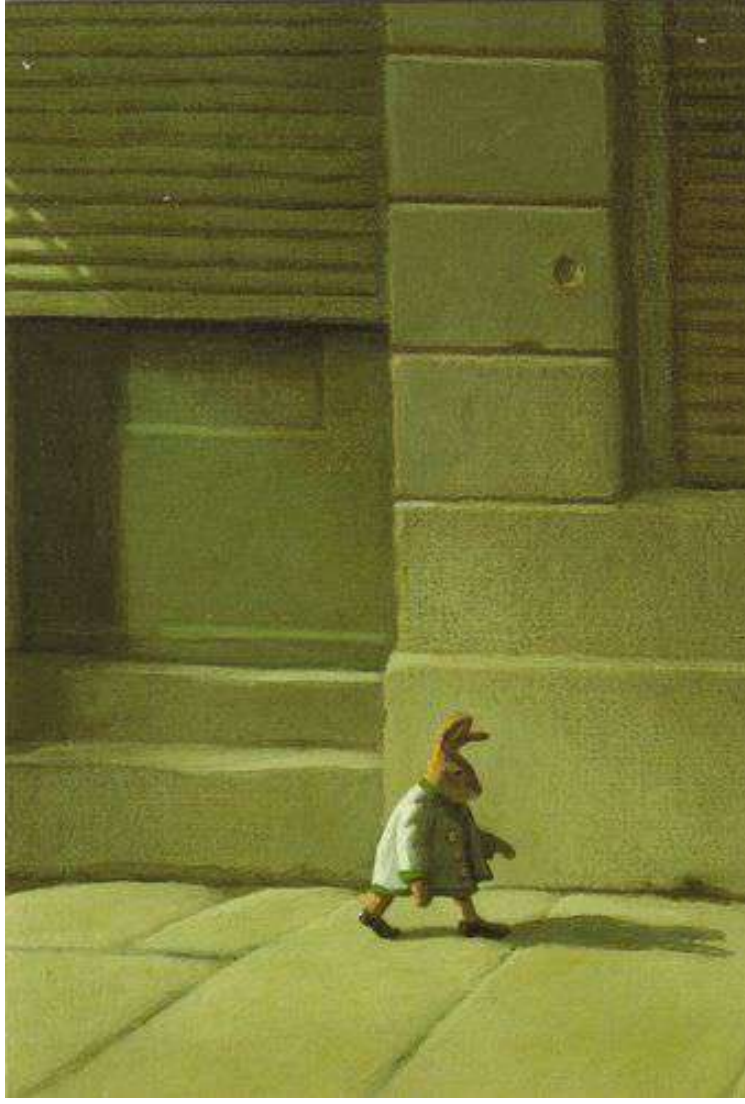
Gençlik hatalarımızı beraber yapmak için:

@bohemfanzin

bohemfanzin@yahoo.com

Tavşancık.

Bir aydır Yenilmez Orman’da kaybolmuştu tavşancık. Zıplaya zıplaya bir çıkış yolu aramaya çalışıyordu. Etrafındaki ağaçlar güneşi kapatıyor, çalılar ise tam boyuna denk geliyordu. Balta gir(e)memiş orman desek yanlış olmazdı. Zıplarken şans eseri bir ışık huzmesi gördü, hemencecik o huzmeye vardı. Küçük bir tavşan kampıydı burası, belki onlar çıkışı bilirdiler. Yavaş adımlarla yaklaştı ve kendisini tanıttı.

“Merhaba tavşanlar, ben dış orman köylerindenim. Burada kayboldum ve çıkışı arıyorum.”

Diğer tavşanlar olabildiğine gülmeye başladılar. Diğer tavşanlardan gözü yaralı olan öne çıktı:

“Bak tavşan dostum, buraya o huzurlu hayatını neden bırakıp geldiğini bilmiyorum ama buradan bir kaçış yok. Bir kere bu orman ile lekelendiğinde bu orman ile bütünleşirsin. Çıkış yolunu bilmiyoruz, bilemiyoruz. Biz tavşanlar bu ormana bir kere girdi mi orman bizi ancak tükettiği vakit dışarı çıkmamıza izin verir: Öldüğümüzde...” duraksadı. Etkileyici olmaya çalışıyordu ama bir yandan gerçekçilikten kopmamak istiyordu yaralı tavşan. Birkaç saniye daha kazanmak adına ufak bir öksürük krizine girdi, konuşmasını kafasında kurdu ve

devam etti: “Ki kaçıp gitsen bile köyünde sıkılacak, buranın macera dolu havasını özleyeceksin.”

Tavşancığın suratı asıldı, kalbinin atışı hızlandı, onlara teşekkür bile etmeden ateşin yanındaki patikadan ilerlemeye başladı. Umudu yoktu, intihar etmeyi düşünüyordu. İlk saatlerde her yerini bildiğini düşündüğü bu orman onu yabancılaştırmıştı. Korka korka zıplıyor, saman alevi bir umutla bir ışık huzmesi bekliyordu...

Tavşancık en sonunda pes etti ve bir ağaç seçti. Ağacın dibine geldi, mekanik hayatı gözünün önünden bir film şeridi gibi geçti. Tüm köydekileri monotonlukla suçladığı için pişmandı: monotonken ne kadar mutluydu! Burada hayat çok zordu. Havuçlar çokça vardı ancak onları alabilmek için karanlıkta mücadele etmen gerekiyordu. Bazı tavşanlar bu ormana alışmıştı, ateşleri vardı ve kendilerine bin yıllık stoklar yapıyorlardı. Oysa ki ömürleri sadece sekiz yıldan ibaretti. Şayet her tavşan kendisine yetecek kadarını alsaydı bu orman aydınlık ve bu kadar rekabete ihtiyaç duyulan bir yer olmazdı. Yapacak bir şey yok dedi Tavşancık. Ağacın kendisini en kesin öldürebileceği dalına kadar çıktı. Bu son üç günden beri karanlığa gözü daha da alışmıştı ve ormandakiler gibi düşünmeye başlamıştı.

Bu maceraya girişmeyi kendisi istemişti. Bütün ev ahalisinin diretmelerine karşı koyup bu ormana giriş yapmıştı. Yenilmez ormanı yenip bol havucun ve heyecanın olduğu bir hayat istiyordu. Ormanın köyde bir efsanesi vardı çünkü birçok tavşan ormanı yenmeye gidip geri bile gelememişti, gelenler de bir ceset olarak gelmişlerdi. Orman ile çevre köylerin iletişimi vardı, ‘esas’ tavşanlar her zaman onlardan gözünü eksik etmiyordu. Bir rekabetçiye ihtiyaç duyduğu anda bir tavşanı ormanda çalışmaya teşvik ediyorlardı. Ancak Tavşancık bir istisnaydı: O teşviklerle değil, kendi isteğiyle bu çamura batmayı tercih etmişti.

Ağaçtan atlamak için kendini zorlasa da yapamadı, bir şekilde indi ağaçtan ve kendisine üç gün daha vakit tanıdı, eğer çıkışı bulamazsa intihar edecekti. Tavşan her geçen saatte daha net görmeye başlıyordu. İlk gün birkaç kamp ve yerleşim yeriyle karşılaştı, ardından bir organize tarım bölgesine denk geldi, Tavşancığı aylık yüz yetmiş havuç karşılığında kendilerinin yanına davet ettiler ama o buradan kurtulmaya kafayı koymuştu bir kere. Bölgedekilere niyetini söyledikten sonra kendisine kıskançlıkla bakıldı ve ona birkaç tane havuç verdiler. Çok yorulsa da devam etmeliydi, çıkacaktı buradan. Geldiği yer olan kuzey tarafına doğru yürüyordu sadece. Enerjisini topladığı saatler zıplaya zıplaya gidiyordu.

İkinci günü tamamen yatarak geçirdi Tavşancık. Üçüncü gün ise artık bir umudu kalmamışken bir ışık huzmesi daha gördü. Geçenkiler gibi olmasın diyerek şüphelendi ancak kendisinde harcanacak son bir güç buldu ve huzmeye doğru olağan gücüyle zıpladı. Evet, çıkışı bulabilmişti. Hatta girişte yönünü kaybetmemesi için bıraktığı kırmızı yapraklar da buradaydı. Arkasına bile bakmadan ormandan çıktı ve köyüne, basit huzuruna doğru zıpladı, şanslıydı.

Berkin Zobi

Bu Şehir.

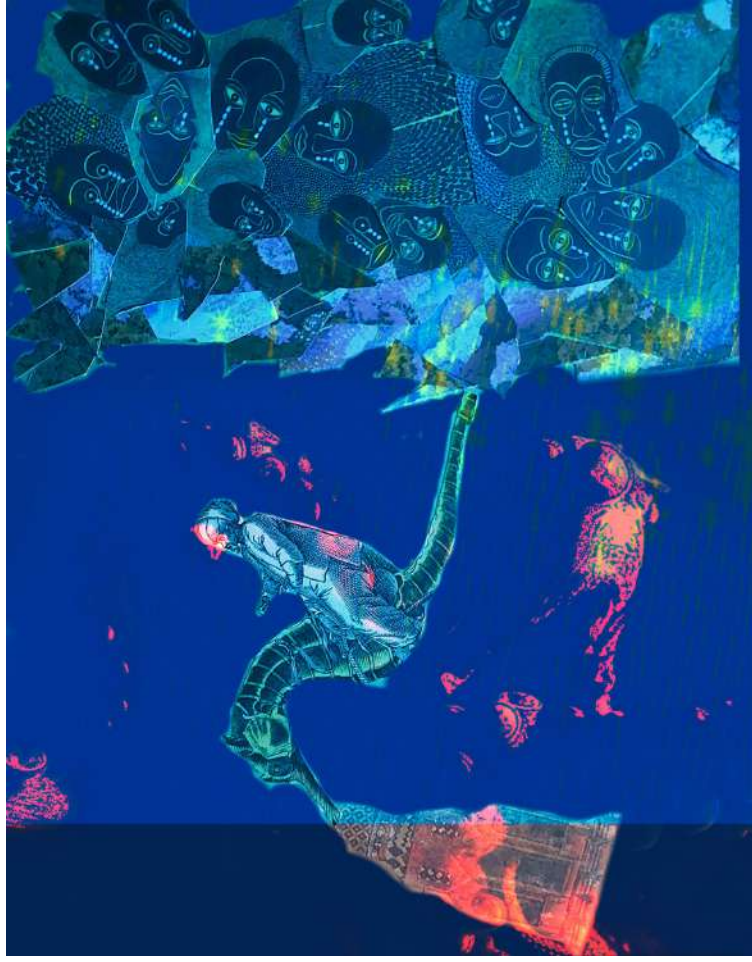
Ellerim cebimde
gözlerim kapalı
yürüyorum bu şehirde
nefesim kuru
hava tatsız
yollar sisli
geceler karanlık
gündüzler anlamsız
sessizlik yanıltıcı
ben ise yürüyorum
bu şehirde
nereye gideceğimi bilmeden
cahil bir aptalın özgüveniyle
ayaklarım ritmini kaybederken
sendeliyorum
kapaklanıyorum yere
amansız ve korkusuz
cahil bir aptalın özgüveniyle

Zilan

sanki tüm düşlerim esir alınmıştı
çoktan bu şehir tarafından
sanki tüm isteklerim bir yere karışmıştı
beni takip eden bulutlar tarafından
sanki, sanki ve sanki
varoluşuma bir leke sürünmüştü
hiçbir zaman terk edemeyecekmişcesine beni
sürükleniyordu peşimden
bu şehrin bana yaptığı gibi
yeraltındaki cellatların üzerine korku ve kin
salıp
beni kendimden yabancılaştırdığı gibi

artık ben de bir vahşiydim
öğrenmiştim cellatların arasında yaşamayı
düşlerimi, isteklerimi mezara gömüp
bileklerimi her gün ve her gün kesmeyi
benliğimi öldürmeyi
tanrının suretinde görmeyi
kötülüğü ve caniliği
sessizlikte yaşamayı
gölgeler tarafından takip edilmeyi
aydınlıklardan korkmayı
tüm bu yalnızlığı
ve kargaşayı öğrenmiştim
öğrenemediğim tek şey
sevgiydi ve ardındaki bulutlar

Zilan

Bir Yapboz.

Buruşuk kağıt manifestosu. Binlerce kez kelimeler evrime uğrayabilirmiş gibi gelir. Düzinelerce düşünce bir akşam çıkıp gelebildiği gibi. Ait sanılan duygular bir yapboz parçası gibi farklı yerlerde boşluğun içinde belirir. Kim o boşluğa girip o yapboz parçanı alabilecek ki? Kim o boşluğu doldurabilecek güçte ki? Kendin bile istemeyeceksin bunu. Ya o boşluğu kabullenecek ya da o tamamlanmayan yapbozu tamamen etrafa saçıp hiç açılmamış gibi o kutuyu en ücra yerlerde saklayacaksın. O boşluğa yeni bir parça yamalamak senin kararında, o ait parçadan daha iyi tasarlamak da. Yapbozlar hayatımızın her yerinde, yapbozlar içerlerimizde.

Pınar

Bu hafta duyduğum intihar haberleri üzerine (12.01.2025).

Adaleti tesis etmesi beklenen hukuk düzeninin bir parçası olabilmek için fakülteye adım attım. İdealist değilim, gerçek dünya ile hukuk idealleri arasındaki uçurumların farkındayım. Ancak hukukçu kimliğinin bazı değerleri olduğuna inandım. Fakültede kendimi bu kimliğe layık olacak şekilde yetiştirmek için uğraşıyorum, hocalarımı hayranlıkla dinliyorum ve takip ediyorum. Fakat yanıldığım şeyler var; toplumun yozlaşmasından, toplumda zorbalığın kök salmasından, liyakatsizliğin hüküm sürmesinden ayrı tutulabilecek ve bunlara karşı adaleti savunan bir hukuk camiası yokmuş. Hukuk düzeninin aktörleri düzenin kendi içindeki çürümüşlüğü görmezden gelip hak edenin önünün kesilmesine, zorbalığın ödüllendirilmesine izin verirken gençlerin bunlara karşı isyan ve sitemine kulak tıkıyor. Gençler; mezun olmadanstajlarında, mezun olduktan sonra mesleğe atıldıklarında adalet inancından uzak sistemin içinde mesleğin ideallerinden uzaklaşıyor. Kendini değersiz ve çaresiz hissediyor, yalnız kalıp umutsuzluğa düşüyor. Hukukçu mesleğini okulda, kitaplarda görüp öğrendiği ideallerle yürütemeyenler bu sistem içerisinde hayatta kalma mücadelesi vermeye başlıyor. Sisteme ya adapte olup yozlaşmak ya da sistemin dışına çıkmaktan başka kaçış yolu bulamıyor. Sorumlu olarak sadece yönetici kesimi göremiyorum çünkü toplumun çürümesinden bütün bunlara göz yuman, normal karşılayan, sisteme adapte olmakta sorun görmeyen, adil olmayan usulleri benimseyen ve bu şekilde herhangi bir mevki elde eden herkes rol alıyor. Kimse kendini çürümüş toplumdan ayrı tutup da aklayamaz.

Elif

Rölativite.

belki de aldığımız soluklar bir nefes değil
de bir senedir
bir solukta biten değil bin solukta
hissettiklerimizdir

belki her göz kırpmamız
bir ânın karanlığın içindeki boşluğundan
ziyade
her ânın içindeki
sonsuz zaman formunda saklı
kapalı bir kutudan ibarettir

Beril Üçgün

Her Akşam.

Her akşam aynı saatte
çıkıp, günümü yiyen
ejderha: işyerinden.

aynı taştan bankta
o parkın karşısında
otururum yaşlı yaşlı
hüzün bile değil:
hayatımın güzü

izler çocukları
aynı taştan bankta
o parkın karşısında
bir yaşlı Dunganga

Enes Kaynakçı

blitzkrieg.

şivekar bir kokuydu duyduğum cilveli düşünmenden
asla tahammül edemezsin ki zaten
sana değil eline yakışmıyor o taş işte

burası peder gölgesinde parazit olmayı reddedenlerin
kimse fazla yalnız değil
bana diş geçirsin o lavuk ama bana
dişe diş pornosu- dipnot; *benim dişlerim hiç steril değil.*
'erkek' adamdır sonuçta
ataerkil bir coğrafya ya burası da;
"göster bakalım abilere"

genç bir kız çıktığında telefonda
sanki bir dolandırıcı ile konuşurken ki tedirginliği ile
denenmemiş yavan cevaplar

ver dedim beni ahize siperlerinde sigara içenlere
yalan yok korkum var dört duvardan dört mevsim rutubetten
bağcık teslim etmeyi sevmem
kemersiz gezmek beni tedirgin eder

ama sen yine de anlat hangi masaldı
ben olaylardan şiir yazan bir adamım
benim de var işte bazı kötü alışkanlıklarım

neyse;
bir yokmuş bir var mıymış?
lavuğu şimdi kim kaçırmış?

Emre Andersson

Reddediş.

Hayatım boyunca izledim
insanların başarılarını
reddedildiğimde hep geri adım attım
zorlamadım şansımı

gurur yaptım,
teptim fırsatları

bugün de reddedildim
yıllardır olduğu gibi
rüyalarımda ve gerçekte
reddedildim
hep yarım kaldı seksler

yaptığı her şey onaylanınca
zehirlenir insan,
kendisini bir halt zanneder
bize ordinaryüs
devlete baba olur

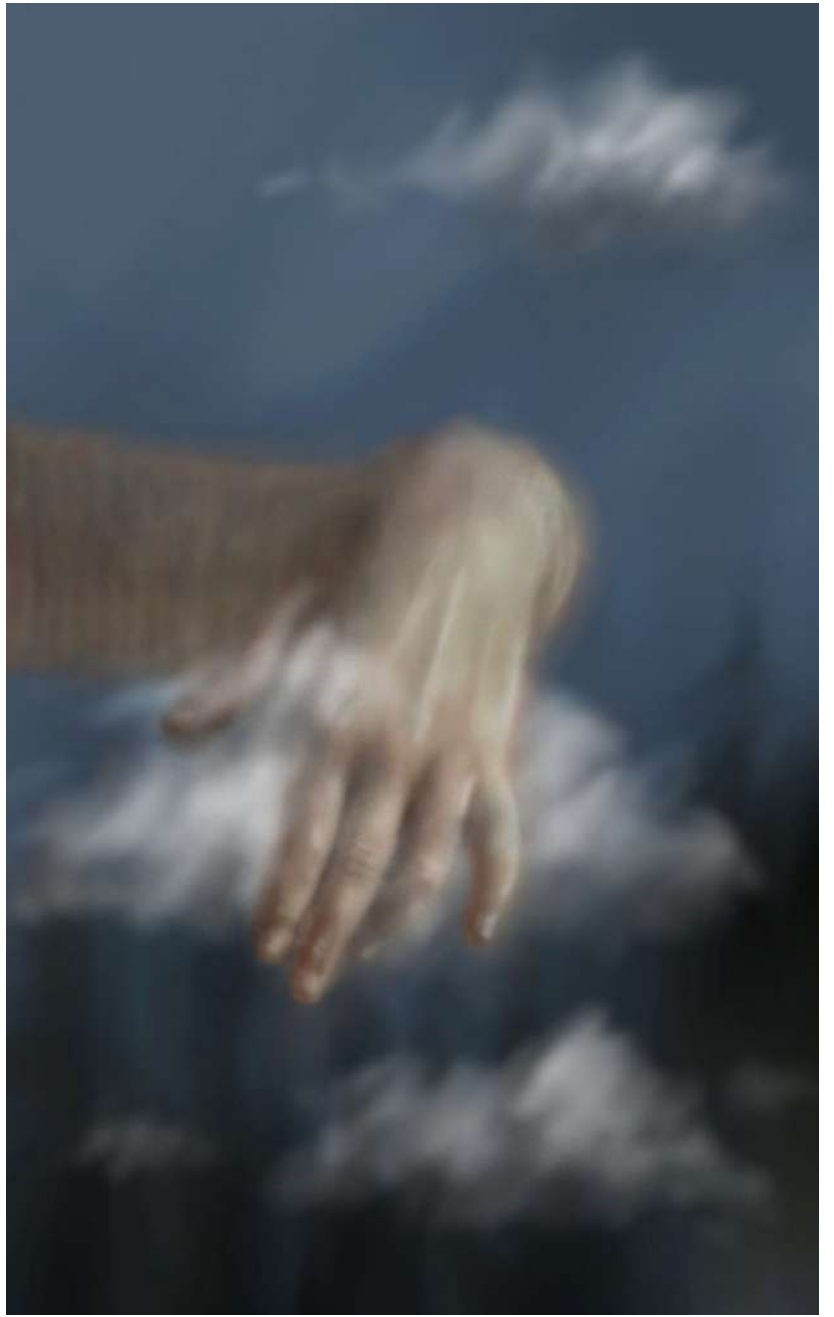
-

bugün de reddedildim
bugün de zehirlenmedim
bugün de ısrar etmedim hayır diyenlere

gurur yaptım
teptim fırsatları

alamıyorum kendimi,
düşünüyorum
neden reddedildim diye
belki de bu düşüncem bir reddediştir.

Diogenes

İrem Kuleci

“Kör”ün Dijitalleşmesi.

“Fotoğraf makinesi var diye dünyayı dolaşır, anı yaşamadan gittiği yerlerin resmini kaydeder ve orada olduğu kendisinden çok arkadaşlarının fark etmesi önemlidir. Bir ziyafettir bu onun için.”

Elias Canetti, 1974 yılında yayınladığı Kulak Misafiri kitabında Kör’ü aşağı yukarı böyle tanımlar. Kör, Canetti’nin gözlemlediği yaklaşık elli karakteri dışavurduğu bu kitapta en çok ilgimi çeken karakterlerden biri oldu. Çünkü günümüzde ziyadesiyle yaygın olan orada olduğunu başkalarına kanıtlamak uğruna içinde olunan anı yaşayamama durumunun sandığımdan daha da eski olduğunu fiziksel bir kanıtla göstermişti. Canetti’nin “Kör”ü hâlâ birebir anlaşılabilir bir karakter olsa da onu dijitalleştirmek gerekir, zira artık analog bir vaziyettir. Analog Kör, çektiği fotoğrafları arkadaşlarına göstermek için arkadaş(lar)ı ile

fotoğrafi buluşturması gerekiyordu. Bir örgütlenme ve prodüksiyon çabasından dolayı bu zor bir işti. Ancak Dijital Kör'den farkı, almak istediği ilgiyi anında ve gerçek bir biçimde alabiliyor olmasıydı.

Dijital Kör'ün imkanı Analog Kör'e göre daha geniştir: Artık bir fotoğraf filmine ihtiyacı yoktur ve istediği gibi çekim yapabilir. Analog Kör en önemli fotoğrafları kaydetmek için kısmi bir görüşe sahiptir. Örneğin İstanbul'a gelen bir Analog Kör, belirli yiyecekleri ve turistik mekanları çek(ebil)ecekken (Fotoğraf filmlerinin ISO'su onu kısıtlayacaktır) Dijital Kör, turistik mekanlar ve yiyeceklerden fazlasını çekecektir: Yığınla selfie, manzara fotoğrafları, özel anların fotoğraflarını (birden fazla) çekecektir ve bu fotoğrafları daha evine dönmeden arkadaşlarıyla paylaşabilecek, gittiği ülkenin bayrağını öne çıkarılanlar kısmına mihlayıp beğeni skorlarını Instagram'dan saymaya başlayacaktır.

Dijital Kör'ün 'avantajı' Analog Kör'e göre daha az uğraşmasına rağmen daha fazla ürün üretmesi ve daha fazla kâr sağlamasıdır. Ancak bu kâr daha fazla olsa bile gerçek(fiziksel) bir kâr değildir. Analog kısımda takdiri veren az sayıda kişi bunu hem diliyle hem de yüzüyle ifade ederken, Dijital kısımda takdiri veren çok sayıda kişi ise bunu dümdüz bir yazıyla ve ufacık bir 'kalp' bırakma hareketiyle ifade etmektedir. Bundan eminim ki Dijital kısımda takdirleri veren kişi(ler) takdirlerini sergilerken mimiklerini bile oynatmıyordur.

Analog olan Kör fotoğraflarını üretirken etrafa yabancılaşır, gezdiği yerlerdeki güzel anlardan çok ürettiği fotoğraftan elde edeceği kârı(takdirlerini) düşünmektedir ve onun dışında ne yaptığı umurunda değildir. Dijital Kör ise Analog Kör'den daha da yabancılaşmış ve körleşmiştir. Analog Kör'den farklı olarak 36 pozdan daha fazla poz hakkına sahiptir ve bu hakkını kullanabildiğine kullanır. Her anı kaydetmeye, hep o anda kalmaya çalışır ancak bunu beceremez. O anın içine bir fotoğraf makinesini koyarak o anı kaybetmiştir ve bunu takdirleriyle telafi edecektir.

Erkin Kobi

Dar Kovuklar.

Yanan ateşin külleri
Bilinmeyen bir özne ve sorgulanmamış bir yaşam
Sakladım hep gülleri
Elimde, içimde uzunca bir çınar ağacının kovuğunda
Hasat başlamadan, erkenden, bir anda soyunduğunda
Mutluyum, şaşkınım, heyecanlıyım
Yaşıyorum, izliyorum, görüyorum
Küller tanıdık geliyor
Sezgilerimin oyunu yalnızca
Sorgulamaya fırsat kalsın diye midir
Bilmek güvenmek diye midir
Bilmem
Ancak kovuklar dar ve acıtır acımasızca
Az yemek ve evcilik
Hep sıcak ve rolculuk
Böylece sürer yolculuk
Uçmak hoş
Uçmak Güzel
Bizi de uçur Peter

Havin Özer

Vasiyet.

Şimdi şuracıkta bassam tetiğe
ne son pişmanlığından haberim olur bir kimsenin
ne benden dilenecek o son özrü duyarım
ne de bir iltifat çok güzel güldüğüme dair.
tüm iyi şeylerden sonra baktığım gökyüzünde
her şey yine aynı umutsuz dünlerdeki gibi.
geçmiyor yaşamının ağzındaki zindan
unutulmuyor arkanda kaldı diye deniz.
yerli yersiz bir elveda geliyor aklıma,
yarım bırakıyor türküsünü ellerim
uzanamıyor çünkü ağladığında güzel gözlerine.
her kopan gürültüde daha çok dinlenirken bu radyo,
gözyaşından önce düşünüyorum yere.
Kaldıramaz aklımdan başkası kalbimi bıraktığım yerden
bir yarın için daha düşleyemem öldüğüm anda.
çöp kutusunun dibinde duran bir çöpü kim alıp da koymuş yerine
öncekinden farklı bir yıl geçmiyor artık inan,
zaten benden başka bekleyen de yok durakta.
Dünyadaki ilk günümüzde, sonsuz bir arzuyla oracıkta basılmıştı tetiğe
mevsimlerden hep yağmurlu olanı güzeldi.
uzun uzun ölüyorduk başlayan gün batımlarında
her ne kadar ertesi sabah,
yaşamak gibi gelse de.

Rana Kır

Onur Berkan Bozkaya

Collection I. by Zobi

Kutuplaşma Sorunu

Ülkemiz(yazar kendisini UGANDA'lı hissetmektedir.) birçok kutuplaşmanın içinden geçti ve geçmeye devam ediyor. Artık 20. yüzyılın son çeyreklerindeki gibi bir kutuplaşma yaşamıyoruz diye kutuplaşma azaldı mı? Artık milletçe bir miyiz?

Şununla başlamak gerek: Kutuplaşma o kadar kutuplaştı ki kimsenin bir düşüncede uzun süreli birlik olması, örgütlenmesi mümkün bile değil. Örgütlenmeler teknoloji çağında mutlaka kısa sürmeye mahkumdur ve genel 'birey' marjinalleşmeye eğilimlidir. Günümüzde bir amaç için insanları örgütlemek bile zorken geçmişteki örgütlü hareketlerin tekrarı nasıl gerçekleşecek? Öncelikle kutuplaşmanın kutuplaşmasına değinmek istiyorum. Günümüzde internetin tüm dünyadaki fikirlere erişim olanağı vermesinin kenetlenmeyi kolaylaştırılacağı düşünülse de etkisi tam tersi oldu. Batı'nın "dert"leri bize transfer oldu ve ülkemizin içinde bulunduğu sayısız sorunu(su, çölleşme, yolsuzluk gibi UGANDA problemleri) çözmek -sanırım pek ilgi çekmediği için- rafa kalktı. Kutuplaşmanın kutuplaşması tam olarak burada başladı. Enformasyona sahip olmaması gereken bireyler enformasyona sahip oldu ve örgütlenmelere ket vurdular.

Bir fikir için yola çıktığında alt dalları hususunda anlaşılamadığı için birçok insan yoldan döner. Bu alt dalların arası tek ülkede sosyalizm - dünya devrimi kadar geniş değildir. İnsanın istekli marjinalleşmesinin en önemli sebebi dünyada aşağı yukarı her şeyin yapılmış olmasıdır. Şu an kaleme aldığım bu yazının aynısını Meksika'da bir üniversite öğrencisi almış olabilir mesela. Dünyaya her gün çocuklar dünyaya geliyor, bu da insanı farklı olma ihtiyacına itiyor. Sonuçta kim seri numaralı bir robot olduğunu düşünmek ister ki? Ne yaparsak yapalım aynılıktan kaçamayacağız, farklı bir özelliğimiz veya bir vizyonumuz olmayacak. İstekli marjinalliğin hastalıklı kaynağı budur: herkesten soyut olunca farklı olma düşüncesi. Custom deri ceketlerle takılan punkçılar bile anlamıştır bir aynıdan ibaret olduklarını. Yine de toplumun yarısından farklıysanız toplumun diğer üyeleri size farklıymışsınız ilüzyonunu yaratırlar. Bu ilüzyonu kabullenmeniz hiç zor değildir. Artık kimsenin konunun en kaba kısmıyla bir işi kalmadı. Çünkü yapılacak her türlü çalışma yapıldı, artık detayın detayında bir yeni çalışma alanı bulabilirsiniz. Kültür de dahil olmak üzere her şey artık uzmanlaşıyor ve akıllara her gün bir şey öğrenmemizin gerektiği ve onun getirdiği çile geliyor.

Sonuç?

Kutuplaşma her zamankinden farklı olarak daha fazla konu hakkında yapılıyor. Bıçak kemiğe dayanmadığı sürece hiçbir kitle adam akıllı örgütlen(e)miyor ve yukarıda saydığım sebeplerden dolayı da örgütlenmesi mümkün değil. Fazla sesin çıkması bir kakofoni oluşturuyor ve genişçe bir orkestranın olmasına engel oluyor. İnsanın marjinalliğini ve marjinalleşme isteğini bir kenara bırakıp herkesi kendisiyle bir tutması gerektiğini söylüyorum. Artık kendimizin oluşturduğu adacık ve(ya) cam fanuslarımızdan çıkıp geniş görmeliyiz. Hadi çüz.

Çapulowski

